

ISRAEL

POPORUL LUI DUMNEZEU, ȚARA LUI DUMNEZEU

Bătrânul stătea pe marginea dealului, în timp ce israeliții tăceau și așteptau ca el să continue. Privi încă o dată spre poporul său, turma pe care o păstorise timp de patruzeci de ani, apoi Moise le spuse:

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeuul tău; Domnul Dumnezeuul tău te-a ales să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului“ (Deuteronom 7:6).

„Nu pentru că ați întrecut la număr pe toate celelalte popoare . . .“, le-a reamintit el. Apoi, a continuat arătând că pentru Dumnezeu nu este important numărul de membri al unui popor. Pentru El este cu mult mai de preț calitatea și nu cantitatea, numărul.

„Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mână puternică și v-a răscumpărat din casa robiei, din mâna lui faraon, împăratul Egiptului“ (Deuteronom 7:7,8).

Dumnezeu îi iubea, deși ei erau neascultători! Timpul petrecut în deșert, suferința din pustie, i-a unit în final pe copiii lui Israel într-o națiune, într-un popor cu o istorie și un destin.

Poporul ales

Putea Moise să prevadă ce se va întâmpla

cu „poporul ales“? Răspunsul este: „Nu“. Aproximativ 1000 de ani mai târziu, când evreii au fost luați în captivitate de babilonieni, pentru că nu L-au ascultat pe Domnul Dumnezeu, Zaharia se adresa celor din Iuda (o seminție din Israel—n.tr.):

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor: . . . căci cel care se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui“ (Zaharia 2:8).

Aproape nimic din corpul omenesc nu poate egala în importanță ochii; dacă ochii sunt loviți, atunci se declanșează o durere foarte puternică. La fel, trebuie să fi simțit și Domnul, atunci când popoarele din jur au subjugat națiunea pe care o iubea.

500 de ani mai târziu, când israeliții L-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu, apostolul Petru zice:

„Spun deci: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! . . . În ce privește Evanghelia, și sunt vrăjmași, spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din cauza părinților lor. Căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare“ (Romani 11:1,28,29).

Ca și tatăl fiului risipitor dintr-o pildă a Domnului Isus, Dumnezeu nu și-a schimbat dragostea pentru poporul Său, chiar dacă ei L-au supărat de mai multe ori.

Ideea că Domnul Dumnezeu are o

relație specială cu națiunea lui Israel, nu mai este acceptată astăzi, deoarece societatea noastră dorește drepturi egale între toți oamenii.

De ce și-a ales Domnul o națiune dintre atâtea popoare? Ce este așa de special în legătură cu această mică fâșie de pământ pe care noi o numim astăzi Israel?

Un răspuns ar fi că Domnul Dumnezeu este Creatorul și că El nu trebuie să ne explice tot ceea ce face.

Planul Lui Dumnezeu

Este ca și când am trece pe lângă locul unde se construiește o nouă clădire. Acolo vedem gropi, noroi, macarale—o activitate care ni se pare că nu are nici un scop. Dacă intrăm în cabina antreprenorului, vom vedea sertare pline cu planuri, hărți, cu date referitoare la fundație, pereți, acoperiș, pentru etapa finală, când clădirea va fi terminată. Dacă am avea oarecare cunoștințe de desen tehnic, ne-am da seama cât de frumoasă este clădirea ce se va construi după aceste schițe, desene, proiecte. Altfel, s-ar putea crede că acea casă nu se va termina niciodată de construit și, în concluzie, nu poate fi dată în folosință.

La fel putem gândi și despre planul Domnului Dumnezeu. Noi, oamenii, nu vom vedea niciodată în perspectivă, dacă nu ne organizăm sistematic conform unor planuri sau proiecte. Și aceasta dorim să arătăm în această carte, să explicăm planul Domnului Dumnezeu, pe care El ni l-a înfățișat în Cuvântul Său, **Biblia**.

Clădirea pe care o construiește Domnul Dumnezeu se numește **Împărăția lui Dumnezeu** și într-o

anumită zi, când acest proiect va fi realizat, întreg Pământul va fi acoperit cu Slava Domnului, și va fi locuit de toți oamenii, inclusiv de cei din trecut, de cei care L-au iubit și L-au așteptat. Cu Domnul Isus ca Împărat, ei vor conduce Pământul într-o eră a păcii, când, în sfârșit, voia Domnului va fi împlinită.

Să cercetăm în Biblie și să analizăm din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat în ultimii 4000 de ani. În pasajul pe care l-am citat din Epistola către Romani, capitolul 11, Pavel afirmă că israeliții sunt iubiți „din cauza părinților lor“.

Evreii se consideră descendenți direcți ai lui Avraam, fiul lui Terah. Avraam a fost crescut în orașul Ur, aproape de râul Eufrat, un oraș care, în timpul nostru, se află sub jurisdicția Irakului.

Acestui om, Domnul Dumnezeu i-a zis:

„Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta“ (Geneza 12:1).

Avraam—tatăl națiunii

Datorită credinței în Domnul Dumnezeu, Avraam a vândut totul și a plecat din locul său de baștină, părăsindu-și casa, amintirile, tradițiile și vecinii, chiar dacă nu știa precis unde se va muta. După o călătorie lungă de-a lungul Eufratului (înspre Nord—n.tr.), el a fost condus să meargă spre vest, apoi spre sud, până a ajuns într-un loc aflat între Marea Mediterană și Marea Moartă (aproximativ 200 de mile—320 km), o zonă deluroasă în centru, cu câmpii în vest și deșertul

Sinai în sud. Nimeni nu aprecia la acea vreme poziția strategică a acelei țări, situată la intersecția a trei continente. De asemenea nimeni nu putea să prevadă cât de frumoasă va deveni această țară, într-o zi. Însă, Dumnezeu i-a zis lui Avraam:

„Toată țara aceasta o voi da seminției tale“ (Geneza 12:7).

Apoi, aflăm că Avraam și soția lui Sara erau căsătoriți de mult timp, dar nu aveau copii. Și chiar la adânci bătrâneți, li s-a făcut o promisiune de către Dumnezeu, că le va da țara Canaanului urmașilor lor. Promisiunea a fost repetată de-a lungul anilor, dar Avraam și soția lui încă nu aveau copii; de asemenea ei nu erau stăpâni pe nici cel puțin un lot de pământ, nici vorbă despre vreun teritoriu atât de vast, care să constituie o țară.

Dar, iată că într-o noapte, Avraam a avut o viziune și a auzit:

„Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Caldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta“ (Geneza 15:7).

Acum el a avut posibilitatea să întrebe:

„Stăpâne Doamne prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?“ (Geneza 12:8).

Pentru a confirma și garanta promisiunea Sa, Domnul a făcut un legământ solemn cu Avraam, pecetluit cu sânge, după obiceiurile acelor timpuri. Totodată, Domnul i-a înfățișat lui Avraam o parte din planul Său:

„Să știi bine că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar

pe poporul căreia îi va fi roabă îl voi judeca Eu: și pe urmă vor ieși de acolo cu mari bogății . . . În a patra generație, ei se vor întoarce aici, căci nelegiuirea amoritilor nu a ajuns încă la culme“ (Geneza 15:13,14,16).

Isaac, Iacov și cele 12 Seminții

Această profeție remarcabilă ilustrează cât de detaliate sunt planurile Domnului și cât de precisă este cunoștința Sa. Promisiunea către Avraam a fost împlinită. El a avut un fiu pe care l-a numit Isaac. Nepotul lui Avraam, Iacov (sau Israel—n.tr.) a avut 12 fii din care au luat naștere cele 12 seminții ale lui Israel.

Și, după cum Domnul i-a poruncit lui Avraam, israeliții s-au mutat în sud, în Egipt—o țară străină—într-un timp când era foamete în țară. Numărul lor a crescut foarte mult, dar ei au fost făcuți sclavi ai faraonilor. Apoi, Moise a primit sarcina de a-i conduce pe evrei afară din Egipt. După ce Domnul Dumnezeu a trimis cele 10 pedepse asupra egiptenilor (Exod cap. 7-11—n.tr.), faraon a fost determinat să le dea drumul la israeliți, care au plecat din Egipt. Atât de speriați erau egiptenii de Dumnezeul lui Israel, încât și-au predat bunurile chiar în mâinile foștilor lor sclavi:

„Fii lui Israel au făcut după cuvântul lui Moise și au cerut egiptenilor lucruri de argint, lucruri de aur și haine. Și Domnul a făcut ca poporul să capete trecere în ochii egiptenilor, care le-au împlinit cererea. Și au păgubit pe

egipteni“ (Exodul 12:35,36).

Cel care a scris Cartea „Exodul“ spune:

„Șederea fiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani“ (Exodul 12:40).

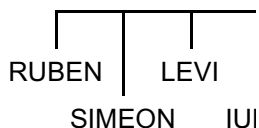
Până în momentul prezent putem afirma că fiecare detaliu al profeției s-a împlinit: călătoria către un pământ străin, sclavia, șederea acolo, timp de aproximativ 400 de ani, păgubirea egiptenilor. Toate s-au împlinit, după cum a fost prorocit.

De asemenea, există și anumite implicații morale ale profeției. Dumnezeu i-a judecat pe egipteni prin cele zece pedepse pentru că au făcut sclavi pe fiii lui Avraam. Mai mult, israeliții erau acum în drum spre aceeași țară, unde Avraam își așezase corturile. Patru generații au trecut și locuitorii Canaanului umpluseră țara cu violență și imoralitate. În ochii Domnului, ticăloșia amoriților (locuitorii Canaanului și ai Filistiei) întrecuseră orice măsură. De aceea, Moise le-a explicat israeliților:

„Nu, nu pentru dreptatea ta, nici pentru integritatea inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din cauza răutății acestor popoare le izgonește Domnul Dumnezeuul tău dinaintea ta și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov“ (Deuteronom 9:5).

Această scurtă introducere ne arată cât de complex este controlul lui Dumnezeu asupra oamenilor. Ca și Creator al Pământului, El vede dinainte ridicarea și căderea popoarelor, conform cu standardele lor morale. El i-a ținut pe evrei în Egipt, astfel încât aceștia, cunoscând sclavia și suferința, au putut apoi să învețe să prețuiască libertatea. În același timp, El a lăsat patru generații de amoriți să aibă posibilitatea de a se pocăi de faptele lor rele, ca apoi, să-i înlocuiască cu evreii. Cât de nebanuite sunt judecățile Sale și cât de neaștelese pot fi căile Sale!

În continuarea acestei cărți vom afla despre următoarea fază a marelui plan al lui Dumnezeu cu Israel.

Binecuvântări și blesteme

La începutul călătoriei lor prin pustie, Moise le-a adus israeliților Legea Domnului. Acest mare cod național nu restricționa numai crima, ci le impunea oamenilor să iubească și să respecte săracii, străinii și chiar dușmanii. La poalele muntelui Sinai, Domnul Dumnezeu a făcut un legământ între El și poporul lui Israel, legământ ce a fost pecetluit cu sânge (la fel ca și legământul cu Avraam), prin care ei au promis să țină aceste porunci. Ca răspuns, Domnul Dumnezeu le-a promis o viață lungă și fericită, în țara pe care El le-o va dăruia. De asemenea existau și unele condiții. Ei ar fi stăpânit țara atâta timp cât l-ar asculta pe Domnul Dumnezeu. Dar, dacă ei ar fi păcătuit ca amoriții, pe care Domnul îi izgonea dinaintea lor, atunci ei nu ar mai fi fost stăpâni în acea țară.

Această deducție ne conduce către următoarea profecie remarcabilă, despre Israel. Moise a prorocit despre istoria israeliților cu sute și chiar mii de ani înainte. Pentru a le face de neuitat legământul cu Domnul Dumnezeu, lor li s-au dat o serie de binecuvântări și blesteme, care trebuiau să fie recitate cu voce tare și scrise ca o mărturie pentru atunci când vor intra în țara făgăduită. Toate acestea pot fi găsite în cartea Deuteronom, capitolul 28. Primele 14 versete conțin binecuvântările pe care le-ar fi primit ei, dacă ar fi respectat Legea și ar fi fost ascultători. Restul capitolului prezintă pedepsele (acestea, crescând în intensitate) pe care Domnul le-ar aduce asupra lor, dacă nu ar fi respectat promisiunea făcută. Atunci ar fi căzut

ploi, recoltele ar fi fost distruse. Dușmanii lor ar fi devenit mai puternici ca ei, și regi străini i-ar conduce. Ei ar fi fost invadați, asediați și luați în robie. În cele din urmă Moise avertizează:

„Domnul te va împrăștia printre toate popoarele, de la o margine a pământului până la cealaltă: și acolo, vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră. Printre aceste neamuri nu vei fi liniștit și nu vei avea loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii oboșiți și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta“ (Deuteronom 28:64,65,66).

Trebuie să remarcăm că totul s-a împlinit, ca în prorocie. După patruzeci de ani, timp în care israeliții au mers prin deșert, Domnul Dumnezeu a făcut ca israeliții să cucerească țara Canaanului. Au fost conduși de judecători timp de cinci sute de ani și au atins apogeul în putere și prosperitate în timpul regilor David și Solomon. Devotamentul lor față de Domnul Dumnezeu și față de Legea Domnului au atras asupra lor binecuvântările Domnului, despre care vorbea Moise. După aceea, cu părere de rău, trebuie să observăm că ei s-au îndepărtat de de la Domnul Dumnezeu. Ei au început să se roage la dumnezei străini (idoli). Totuși, aduceau jertfe și Domnului Dumnezeu dar nu respectau Legea; nu îi ajutau pe săraci. Astfel au început să apară blestemele. Țări vecine

ca Siria și Edomul au început să le cucerească din teritorii. Puternicii Asiriei au trecut Eufratul, i-au cucerit. Ei le-au luat în robie 10 din cele 12 seminții și le-au pus tribut.

Domnul Dumnezeu a fost extrem de îndurător cu poporul Său. Prin proroci (oameni importanți ca Isaia, Ieremia, Ezechiel), El le-a amintit israeliților că încalcă legământul și promisiunea de a ține legile Domnului. Astfel, Isaia a scris:

„Spălați-vă și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei relele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul“ (Isaia 1:16).

Dar ei nu au pus mare preț pe acest lucru.

În cele din urmă, babilonienii au cucerit Ierusalimul, în 587 Î.C. și au luat în robie pe cele două seminții, care încă mai erau libere (Iuda și Beniamin). Timp de șaptezeci de ani, țara lor nu a mai fost locuită decât de un amestec de popoare strămutate forțat. Apoi, o parte din ei au fost lăsați să se întoarcă din Babilon. În tot acest timp și după, ei nu au mai avut regi, ci au fost supuși persanilor, apoi grecilor și romanilor. În timpul opresiunii romanilor s-a născut Domnul Isus—*Fiul Lui Dumnezeu*.

Fiul lui David

Trimiterea pe pământ a Domnului Isus a fost cea mai mare realizare pe care Domnul Dumnezeu a făcut-o pentru poporul Său. În pilda viticultorilor, Domnul Isus îi aseamănă pe fiii lui Israel cu niște viticultori. Când stăpânul viei (Domnul Dumnezeu) i-a trimis pe servitorii lui (pe proroci) pentru a lua

rodul viei, viticultorii i-au bătut și i-au trimis înapoi.

„Stăpânul viei a zis: „Ce să fac? Voi trimite pe fiul meu iubit; poate atunci când îl vor vedea, îl vor respecta.“ Dar viticultorii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei și au zis: „Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră!“ Și l-au scos afară din vie și l-au omorât. Acum, ce le va face stăpânul viei?“ (Luca 20:13-15).

Domnul Isus știa ce avea să urmeze. El cunoștea, de asemenea că și mânia Domnului putea izbucni oricând, împotriva celor ce doreau să îl omoare.

„Voi, deci umpleți măsura părinților voștri“ (Matei 23:32).

a zis Domnul Isus. Ca amoriții dinaintea lor, israeliții umpleau măsura nelegiuirii lor. Domnul dădea via altora.

La treizeci de ani după ce Domnul Isus a fost crucificat și a înviat, ridicându-Se la cer, evreii s-au răscolit împotriva Romei. O armată romană puternică a pătruns în Israel, a cucerit Ierusalimul, a invadat străzile orașului și a distrus Templul. După alți șaizeci de ani, o altă revoltă (cea din 132 D.C.). Dumnezeu le-a pecetluit soarta. Sute de mii de evrei au fost vânduți ca sclavi și au fost împrăștiați în aproape toate provinciile romane. Israeliiți, așa cum a prorocit Moise, au fost împrăștiați peste tot, au fost persecutați și urâți de lume. Pentru multe secole, așa cum au fost avertizați, sufletele lor nu au avut liniște iar picioarele lor nu au avut odihnă.

Planul lui Dumnezeu cu Fiul Său

Crucificarea Fiului lui Dumnezeu a fost ultima faptă de rebeliune a poporului ales, față de Dumnezeu. Totuși, chiar și acest lucru a fost anticipat în planul Domnului Dumnezeu. Apostolul Petru, vorbindu-le evreilor din Ierusalim, la șase săptămâni mai târziu după reînvierea lui Christos, subliniază că Domnul Isus Christos a fost „. . . dat în mâinile voastre, după sfatul bine hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu . . .” (Faptele Apostolilor 2:23). Iată ceea ce prorocul Isaia prorocise cu mult înainte:

„El era disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința . . .” (Isaia 53:3).

Puteți întreba de ce a lăsat Domnul Dumnezeu ca Fiul Său să moară în agonie și în rușine? Răspunsul este complex și totuși se află în centrul planului lui Dumnezeu de a mântui omenirea.

Pe acel deal din afara Ierusalimului, Dumnezeu a adus față în față iubirea, smerenia, ascultarea Domnului Isus și mândria umană, cruzimea, pe care noi le avem și le purtăm în sufletele noastre și pe care Biblia le numește păcate. După trei zile, puterea păcatului a fost învinsă. Domnul Isus, care nu a păcătuit niciodată, a înviat dintre cei morți, învingând astfel moartea pentru cei care cred în el. Isaia spunea:

„Doar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53:5).

Observăm, că atunci când acești evrei fără conștiință și-au dat seama că l-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu și l-au întrebat pe Petru ce trebuie să facă să fie iertați, el le-a explicat că Domnul Isus a devenit acel sacrificiu care putea să le preia păcatele:

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre ierarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38).

Răspunsul lor imediat a fost impresionant. Trei mii de evrei au fost botezați. Dar trecerea timpului a dovedit că israeliții nu au fost convinși că Domnul Isus este Mesia. Mândria lor că sunt copiii ai lui Avraam, le-a orbit nevoia de credință, calitate ce l-a intitulat pe Avraam „prietenul lui Dumnezeu”.

„Și-a lepădat Dumnezeu poporul ales?”

Această nerecunoaștere a Evangheliei de către evrei, urmată de împrăștierea lor în toate părțile lumii, ne-ar putea face să ne întrebăm dacă Domnul Dumnezeu a lepădat poporul ales. Pavel răspunde el însuși, cu precizie, la această întrebare:

„Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte” (Romani 11:2).

Chiar dacă evreii, ca națiune, s-au îndepărtat de Dumnezeu, au rămas, totuși câțiva dintre ei care au răspuns la chemare, ca aceia care l-au ascultat pe Petru în ziua de pentecost (cincizecime). Și acest lucru a reprezentat foarte mult. Și, după cum Moise le spusese,

„cantitatea nu este importantă pentru Domnul Dumnezeu“. Calitatea și-a dovedit, și de această dată supremația, în fața cantității. Pavel continuă, în versetul 5:

„Tot așa și în timpul de acum este o rămășiță potrivit alegerii harului“ (Romani 11:5).

Nimic nu a mers rău în planul Domnului. Împrăștierea israeliților însemna că planul intra într-o nouă fază.

Când organizarea politică a evreilor a căzut, Evanghelia s-a răspândit foarte mult: pentru prima dată, neamurile puteau să-L cunoască pe Dumnezeu cel Veșnic. Pavel a fost cel mai energic predicator al neamurilor. El le-a spus evreilor din Antiohia:

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar, fiindcă voi îl lepădați și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată, ne întorcem spre neamuri“ (Faptele Apostolilor 13:46).

Poporul lui Dumnezeu a avut prima posibilitate de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu.

Față de evrei, neamurile erau popoare ale altor națiuni. Prin munca apostolilor și prin răspândirea Scripturii, ușa prin care se ajunge la Domnul Dumnezeu a fost deschisă și pentru oameni ca tine și ca mine.

Putem și noi să intrăm în acel popor ales, poporul creștin, și putem să avem aceleași promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut lui Avraam, să fim iubiți de Dumnezeu Tatăl, așa cum a fost iubit Avraam.

„Nu mai este nici iudeu, nici grec;

nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți suntem una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța“ lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței“ (Galateni 3:28,29).

Petru, preluând o idee a lui Osea, afirma:

„ . . . pe voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare“ (1 Petru 2:10).

În Epistola către Romani, capitolul 11, Pavel compară Israelul cu un măslin, care, din păcate, nu produce nimic. Dumnezeu a tăiat ramurile măslinului și le-a înlocuit cu ramuri sălbatice pe care le-a altoit la măslin. Aceste crengi străine se hrănesc acum din seva bogată a copacului. Căderea israeliților a însemnat posibilitatea neamurilor de a fi mântuiți. Dar, răspunsul neamurilor la chemare este, ca și în cazul israeliților, individual. Principiul „rămășiței“ încă se aplică. Iacov, un alt apostol, dovedește acest lucru când descrie chemarea primilor creștini dintre neamuri, Corneliu și casa sa:

„Simon a spus cum, mai întâi, Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său“ (Faptele Apostolilor 15:14).

Vor fi foarte puțini care vor fi aleși și se vor pocăi. Și condițiile de a fi aleși sunt credința, ascultarea, botezul și pocăința.

Această nouă fază a planului lui Dumnezeu, chemarea neamurilor la credință, ține de două mii de ani, o perioadă la fel de lungă ca și chemarea evreilor la credință. Suntem gata să trecem mai departe și să vedem dacă Biblia ne prezintă și alte părți ale planului Domnului Dumnezeu.

Întoarcerea lui Israel

În localul Universității din Tel Aviv se află un muzeu remarcabil numit „Beth Hatuphuthsoth Museum”—„Casa Împrăștierei“. Este o clădire foarte frumoasă și nouă, dotată cu cele mai noi instrumente audio-vizuale. Ea are scopul de a le prezenta evreilor tineri, din vremea noastră, cum strămoșii lor au păstrat cultura și credințele lor de-a lungul secolelor de împrăștiere, cum s-a păstrat neamul lor datorită căsătoriilor numai cu cei de același sânge și cum s-au întors înapoi în țara visurilor lor. Într-o sală de spectacole întunecată, raze de lumină proiectează pe tavan, deasupra publicului, o hartă a lumii pe care stelute mici reprezintă comunitățile de evrei, din timpurile asirienilor, babilonienilor și romanilor. Practic, fiecare țară din lume a avut evrei într-un anumit timp. Cu trecerea secolelor, stelele proiectate se mișcă pe tavan, deoarece persecutarea evreilor i-a mutat dintr-un loc în altul. Franța, Germania, Spania, Polonia, Marea Britanie—fiecare act de teroare e catalogat prin proiectarea de luminițe. Apoi punctele de lumină se mută spre locul de pe hartă unde se află Țara lui Israel (întoarcerea a început cu secolul al XX-lea).

Toate galeriile muzeului Beth

Hatuphuthsoth sunt închinată bogățiilor comunităților sentimentale ale evreilor din diversele zone ale lumii; de exemplu sunt expuse: forma unei sinagogi din Peking, reconstituirea unei nunți evreiești din Ucraina, un rabin evreu rugând un preot iezuit pentru viața lui în timpul Inchiziției, și, ceea ce este mai mișcător, scrisori ce conțin gândurile evreilor din lagărele naziste.

Tensiunea și emoțiile cresc, când expoziția ajunge la ultimul său exponat, acela al întoarcerii. Totul este luat în ordinea anilor. Prima dată apar învățăturile unui evreu cu domiciliu forțat în Rusia, în timpul țărilor, publicația „Statul Evreu“ a lui Herzl din 1896 și Congresul Sionist din 1897. Mandatul britanic de după Primul Război Mondial permite mai multor evrei să se întoarcă. După represiunea evreilor din timpul celui de-al Doilea Război Mondial se precipită evenimentele care conduc la formarea statului Israel în 1948.

De atunci, aproape nu trece zi fără ca acest mic stat să nu fie menționat în presa cotidiană. Nefiind mai mare decât Țara Galilor, cu o populație egală cu două treimi din populația Londrei, Israel este acum un stat important în lumea afacerilor. Criza din Suez din 1956, Războiul de 6 zile din 1967, bătăliile de Yom Kippur din octombrie 1973, invazia Libanului din 1984—chiar dacă admirăm sau nu curajul israelienilor, ei au acum un nou spirit național vital care sfidează istoria. Niciodată nu a mai fost o națiune care să fie împrăștiată în toată lumea, să supraviețuiască timp de 25 de secole și să revină apoi în țara în care au locuit strămoșii lor în vechime.

Ce trebuie să întrebăm este care sunt înțelesurile acestor lucruri? Este cumva o coincidență faptul că poporul lui Dumnezeu a supraviețuit când alte națiuni din istorie au dispărut? Există un răspuns direct. În cartea Deuteronomului, chiar la sfârșitul binecuvântărilor și blestemelor, Moise a scris următoarele lucruri importante:

„Când se vor întâmpla toate aceste lucruri, binecuvântarea și blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor printre care Domnul Dumnezeul tău te va risipi, dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta și din tot sufletul tău, tu și fii tăi, potrivit cu tot ce-ți poruncesc astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va aduce înapoi din captivitate și va avea milă de tine, te va strânge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor la care Domnul Dumnezeul tău te va fi împrăștiat. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, chiar și de acolo Domnul Dumnezeul tău te va strânge, și acolo se va duce să te caute. Și Domnul Dumnezeul tău te va aduce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi, și o vei stăpâni; îți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi“ (Deuteronom 30:1-5).

Întoarcerea lor nu este un accident al istoriei. Este hotărârea Dumnezeului iubitor.

În Ieremia este scris:

„Căci Eu sunt cu tine“, zice Domnul, „ca să te mântuiesc; voi nimici toate neamurile prin care te-am risipit, dar pe tine nu te voi nimici; te voi corecta cu dreptate, nu pot să te socotesc nevinovat“ (Ieremia 30:11).

Cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Asirienii, babilonienii, romanii, care i-au împrăștiat pe evrei, au dispărut, dar evreii au supraviețuit, căci:

„Domnul mi S-a arătat mai departe: Te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea te-am atras cu bunătatea Mea!“ (Ieremia 31:3)

În Ezechiel, capitoul 36, găsim:

„Căci vă voi scoate dintre popoare, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idoliile voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne . . . țara devastată va fi lucrată iarăși, de unde până aici era părăsită în ochii tuturor trecătorilor“ (Ezechiel 36:24, 25, 26, 34).

Am putea continua cu exemplele, deoarece în Vechiul Testament sunt multe proccii asemănătoare, fiecare descriind alte aspecte ale întoarcerii, la care noi am fost martori în vremurile noastre. Nu este nici o îndoială că aceasta este lucrarea Domnului.

În concluzie, desigur, că vă veți întreba: „De ce a vrut Domnul Dumnezeu ca evreii să se întoarcă în țara lor? La ce conduc toate acestea?” Răspunsul ar fi: reîntoarcerea *Domnului Isus Christos*. Înainte de a vă gândi la acest lucru, ascultați cuvintele îngerului Gabriel către Maria:

„El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui-Prea-Înalt și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. El va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit“ (Luca 1:32,33).

Se pune următoarea întrebare: „A condus Domnul Isus pe evrei când se afla pe pământ?” Răspunsul este: „Nu“. „Noi avem ca împărat pe Cezar“ au zis israeliții. Ei nu L-au acceptat și L-au crucificat.

Dar *Domnul Isus Christos a înviat pentru o viață veșnică*. Prorocia lui Gabriel zice că Domnul Isus va împărăți pe tronul lui David în casa lui Iacov. Acum 100 de ani în urmă, acest lucru nu ar fi fost posibil. Evreii erau împrăștiați prin toată lumea iar Ierusalimul se afla sub stăpânirea turcilor. Astăzi însă, țara este locuită de 4 milioane de evrei (și alte comunități). Ierusalimul este capitala Israelului. Gândiți-vă la promisiunea pe care Isus a făcut-o apostolilor:

„De aceea vă *pregătesc o împărăție*, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în împărăția Mea, și să stați pe scaunele de domnie, judecând cele douăsprezece seminții ale lui

Israel“ (Luca 22:29,30).

Datorită acestor binecuvântări, Petru, Iacov, Ioan și ceilalți apostoli vor fi înviați, deoarece nici unul din ei nu a condus pe Israel în timpul vieții lor. Trebuie să fie și un Israel pe care Domnul Isus și apostolii să-l conducă. Toate acestea sunt foarte posibile astăzi. Israel a supraviețuit și Domnul Dumnezeu i-a adus înapoi în țara lor, pentru a pregăti împărăția lui Dumnezeu.

În mod sigur, Domnul Isus se va întoarce din ceruri și va veni timpul când cei ce au crezut în El și L-au urmat în credință (ca apostolii), vor fi răsplătiți.

Domnul Isus ne spune în pilda polilor că un om bogat s-a dus să-și ia o împărăție și să se întoarcă (Luca 19:11-27). În timpul absenței sale, el a lăsat afacerile sale în mâinile robilor. Dar, oamenii din țara pe care el trebuia să o ia în stăpânire i-au trimis un mesaj: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi“. Luca ne spune că Domnul Isus a zis această pildă

„... pentru că erau aproape de Ierusalim și ei credeau că împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată“ (Luca 19:11).

În Ierusalim se afla tronul de domnie al lui David. Discipolii Domnului Isus credeau că El, care era împăratul, va începe să conducă Israelul, acolo și atunci.

Dar nu era încă timpul. El trebuia întâi să moară pentru păcatele noastre, să învie dintre morți și să se ridice la cer, unde să stea la dreapta Tatălui pentru mai mult timp. În această pildă, Domnul Isus era „omul bogat de neam mare“ iar cerul—

țara depărtată. Evreii erau oamenii care nu L-au acceptat ca Împărat. După ce a pus sub stăpânire acel popor, El s-a întors pentru a-i inspecta pe robii pe care i-a lăsat cu afacerile sale. În acel timp, dușmanii lui erau învinși. Timpul ca Domnul Isus să se întoarcă este aproape. De aceea trebuie să ne pregătim pentru inspecție.

Privind spre viitor

Până acum am urmărit ceea ce Domnul a avut în plan până în secolul al XX-lea. Ne înfățișează Biblia evenimentele ce se vor petrece în viitor? Da. Problema este că sunt prea multe prorocii în Biblie, care să fie interpretate împreună.

În primul rând este sigur că evreii trebuie să se reînnoiască spiritual. Este trist faptul că ei au fost devotați Domnului în timpul persecuțiilor, dar acum mulți dintre ei au părăsit credința. Va trebui să fie multe schimbări pentru ei. Acest lucru îl găsim în Ezechiel 36:25:

„Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idolii voștri.“

Maleahi scrie că:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem“ (Maleahi 4:5,6).

El spune că prorocul Ilie va fi trimis, exact cum a fost Ioan Botezătorul, pentru a pregăti poporul lui Dumnezeu pentru

venirea Domnului Isus.

Nu este nici o îndoială că unii dintre ei vor răspunde la chemare, așa cum a fost în primul secol. Dar pentru majoritatea:

„ . . . vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți veți fi mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care îi va arde,“ zice Domnul oștirilor, „și nu le va lăsa nici o rădăcină, nici o ramură“ (Maleahi 4:1).

Catastrofa care îi așteaptă pe evrei este invazia unei mari armate constituită din mai multe popoare, care îi vor ataca și vor încerca să cucerească Ierusalimul. Acest lucru este menționat în mai multe pasaje din Biblie:

„Și voi strânge toate popoarele să lupte împotriva Ierusalimului . . .“ (Zaharia 14:2).

„ . . . voi strânge toate popoarele și le voi coborî în Valea lui Iosafat. Acolo voi începe judecata cu poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre popoare, împărțind între ele țara Mea“ (Ioel 3:2).

„De aceea proorocește, fiu al omului, și spune lui Gog: Așa vorbește Stăpânul Domnul: Da, în ziua în care poporul Meu Israel va trăi în liniște, nu vei ști tu? Și vei veni din adâncurile miazănoaptei, tu și multe popoare cu tine, toți călare pe cai, o mulțime mare și o armată puternică. Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor care acoperă țara. În zilele din urmă te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască

popoarele, când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog!“ (Ezechiel 38:14-16).

Gog fiind numele Rusiei antice. Într-un fel lupta aceasta nu este numai împotriva lui Israel, ci și împotriva Domnului Dumnezeu.

„Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: „Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor!““ (Psalmul 2:2,3).

Probabil că va fi o zi întunecată pentru Israel; orașele lui vor fi cucerite, vor fi luați mulți prizonieri. În acea zi, ei îl vor recunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor. Zaharia zice că:

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul său fiu și-L vor jeli amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut . . . În ziua aceea se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție“ (Zaharia 12:10; 13:1).

Pavel scrie în Epistola către Romani:

„ . . . Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile lui Iacov . . . “ (Romani 11:26).

Dușmanii lor, care vor asedia Ierusalimul, vor fi distruși. Un cutremur va zguduia pământul, muntele Măslinilor va fi împărțit în două și un foc va mistui

armatele asediatoare.

„De la Domnul oștirilor va veni pedeapsa, cu tunete, cutremure de pământ și zgomot puternic, cu vijelie și furtună și cu flacăra unui foc mistuitor. Și, ca un vis, ca o viziune de noapte, așa vor fi mulțimea popoarelor care vor lupta împotriva lui Ariel (*Ierusalim*), așa vor fi cei ce se vor război împotriva lui și a fortificațiilor lui, asediindu-l“ (Isaia 29:6,7).

Ezechiel spune că vor trece șapte luni până ce morții vor fi îngropați (Ezechiel 39:11-16).

Evreii, dându-și seama cât de mult s-au îndepărtat de Domnul Dumnezeu, se vor întoarce la El și vor găsi iertare, pace. Din toate națiunile pământului va începe un nou exod; evreii se vor întoarce din nord și din sud.

„Îi voi semăna dintre popoare și Își vor aduce aminte de Mine în țări depărtate; vor trăi împreună cu fiii lor și se vor reîntoarce. Îi voi aduce înapoi din țara Egiptului și-i voi aduna din Asiria; îi voi aduce în țara Galaadului și în Liban și nu le va ajunge locul“ (Zaharia 10:9,10).

Isaia adaugă:

„El va înălța steag pentru popoare, va strânge pe exilații lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru margini ale pământului“ (Isaia 11:12).

Ca și în exodul original, rebelii sunt eliminați și, cei care au terminat călătoria,

sunt uniți cu frații lor care au supraviețuit invaziei din nord. Aici, oamenii pocăiți devin nucleul unui imperiu măreț condus de Domnul Isus, ce va aduce pace și bucurie tuturor națiunilor de pe pământ.

„În timpul acela, Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate popoarele se vor strânge la Ierusalim, pentru Numele Domnului, și nu vor mai urma înclinarea încâpățanată a inimii lor rele“ (Ieremia 3:17).

„ . . . Veniți, hai să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va judeca între multe popoare, va hotărî între popoare puternice, până departe. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulțile lor cosoare; nici un popor nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război“ (Mica 4:2,3).

„ . . . ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra celor întristați ai țării; va lovi pământul cu toiagul gurii Lui și va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui . . . Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele ce-l acoperă“ (Isaia 11:4,9).

Pustietatea transformată

În sfârșit, planul Domnului ajunge în

culmea sa. După mii de ani de pregătire, membrii împărăției sunt aduși împreună. Liderii și prinții sunt discipolii credincioși din toate timpurile, înviați din morți cu apostolii, pentru a domni cu Împăratul lor. Supușii lor sunt Israelul reunit și toate națiunile pământului, care împart aceeași bucurie. Acum, în sfârșit, motivul pentru care Domnul a ales această mică porțiune de pământ de la granița continentelor, este înfățișat—cartierul general al conducerii Domnului Isus Christos. Și acum promisiunea făcută lui Avraam pentru urmașii săi, cu mult timp în urmă, dar fără să fie uitată de Domnul Dumnezeu, este împlinită.

Atunci Domnul Isus va aduce ușurare și-i va învăța pe toți oamenii să se iubească, să-L binecuvânteze pe Domnul Dumnezeu. Pustiul va fi transformat în păduri și câmpii.

„Va fi belșug de grâne în țară până pe vârful munților; spicele lor se vor legăna ca și copacii din Liban; oamenii vor înflori în cetăți ca iarba pământului“ (Psalmul 72:16).

„Nu vor construi case, ca altul să locuiască în ele; nu vor sădi vii, ca altul să le mănânce rodul; căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor“ (Isaia 65:22).

Ce imagine glorioasă avem în viitor, ceva pe care cu toții putem avea! Pe pământ nu vor mai fi războaie, violență, foamete, boli, suferințe:

„Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în

toată întinderea ei . . . Privește Sionul, cetatea sărbătorilor noastre! Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, un cort care nu va mai fi mutat, ai cărui țărushi nu vor mai fi scoși niciodată și ale cărui funii nu vor mai fi dezlegate“ (Isaia 33:17,20).

„Cei răscumpărați ai Domnului se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul; vor căpăta veselie și bucurie, iar durerea și gemetele vor fugi“ (Isaia 35:10).

Ioan a scris:

„Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărați cu El o mie de ani“ (Apocalipsa 20:6).

În tot acel timp Domnul Isus și prinții Lui vor conduce pământul.

„Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea“ (1 Corinteni 15:25,26).

Chiar dacă în acel timp bolile și foamea vor dispărea, oamenii încă vor muri până când păcatul, care este cauza morții, va dispărea din inima oamenilor. Și cei care vor vedea sfârșitul glorios, vor trăi veșnic, iar Domnul Dumnezeu va fi în toate.

Această împărăție, despre care ne vorbește Biblia, se apropie, iar invitația de a-i aparține e pe cale să dispară. Timp

de 2000 de ani, oameni din toate națiunile au fost chemați, după cum am văzut, să se pregătească pentru venirea Lui. Nu contează ce naționalitate avem. Nu trebuie să fim evrei ca să ajungem acolo. Avem nevoie de o credință, cum a avut Avraam și, în primul rând, trebuie să-L recunoaștem pe Domnul Isus ca Mântuitor al nostru.

Într-una din pildele Sale, Domnul Isus spunea că Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu o nuntă la care mulți oameni au fost invitați. Ce onoare am avea dacă am fi invitați la nunta unui suveran sau președinte! Dar noi am fost invitați la ceva mult mai mareț. Prin Biblie noi am primit invitația să stăm la masă cu Domnul Isus, Împăratul! De obicei, când suntem invitați la o nuntă, ne cumpărăm haine noi și ne îmbrăcăm cu ele. Dar în acest caz hainele sunt oferite chiar de gazdă, fără plată. Sângele Domnului Isus ne spală păcatele și noi trebuie „să ne îmbrăcăm cu el“, prin botez ca să fim curățiți, să stăm înaintea lui Dumnezeu.

„Voi toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:27).

Venirea împărăției

„Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța“ lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței“ (Galateni 3:29).

Imaginați-vă acest lucru: să fim în stare să ne bucurăm astăzi, de aceeași bunăvoință și iertare pe care Domnul Dumnezeu o va arăta lui Israel, în împărăția Lui!

Dar mai întâi o avertizare. Venirea

Domnului Isus va aduce o zi de judecată, când inimile evreilor și ale neamurilor vor fi cercetate de El. Trebuie să ne pregătim pentru acea zi. Pavel a avertizat:

„Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui: va da viață veșnică celor care, prin stăruința în bine, caută slavă, cinste și neputrezire; și va da mânie și indignare celor care fac dezbinări și nu ascultă de adevăr, ci ascultă de nedreptate“ (Romani 2:5-8).

Glorie, onoare, nemurire—toate acestea pot fi ale noastre în Împărăția lui Dumnezeu.

Într-o altă epistolă, Pavel spune că această mare răsplată este „cununa dreptății, care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor care iubesc arătarea Lui“ (2 Timotei 4:8).

Acea zi a întoarcerii Domnului Isus poate fi foarte aproape. Nu e nimic în lume care ne poate împiedica ca să nu ne încadrăm promisiunii făcute lui Avraam. Călea a fost pregătită prin mărșălul Său plan. El ne-a arătat prin istoria evreilor că ne putem încrede în Cuvântul Său—mesajul Evangheliei, conținut în Biblie. Dar trebuie să fim *botezați*; și apoi *să ne trăim viața în felul în care Domnul Isus le-a cerut discipolilor*.

„Cine va crede și va fi botezat, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi condamnat“ (Marcu 16:16).

DAVID M. PEARCE

Traducere: Dan Lucian Slabu